PÄIVÄSTÄ TOISEEN

Tango on surullista ja valssi haikeaa, mutta humppa on iloinen asia! **LUOMUVILJELIJÄ KIMMO HAAPANEN**

09.07.14

Aurinko nousee

Helsingissä kello 4.11
ja laskee kello 22.39
Oulussa kello 2.55
ja laskee kello 23.49

Päivän sana

9.7. Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa se. Nyt syödään ja vietetään ilojuhlaa! Minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa, mutta nyt hän on löytynyt.' Niin alkoi iloinen juhla. Luuk. 15:23–24
10.7. Herra on kaikkivaltias Jumala, hänen nimensä on Herra! Käänny siis Jumalasi puoleen, ole uskollinen ja noudata oikeutta ja pane aina toivosi Jumalaan. Hoos. 12:6–7

Nimipäiviä

Tänään keskiviikkona: Jasmin, Ilta, Jade
Huomenna torstaina: Saima, Saimi

Mietelause

Oi aurinko kuinka se paistaa!
Maa heilimöi,
pääskyt livertävät,
meri säihkyy,
pihlajanoksan varjo
keinuu
edestakaisin
aitan harmajassa seinässä.
Aaro Hellaakoski

MERKKIPÄIVIÄ

60-VUOTIAS

Maanviljelijä **Kari Korva** 9.7. Kittilä. Merkkipäiviä juhlitaan 19.7. Kittilän Könkäällä klo 14 alkaen.

Lähetä merkkipäiväilmoitus Maaseudun Tulevaisuuteen

Julkaisemme vain päivänsankarin suostumuksella lähetettyjä merkkipäivätietoja. Kirjallisesti lähetettävissä tiedoissa tulee olla merkkipäivän viettäjän nimi, ikä, merkkipäivän ajankohta, titteli, kotipaikka ja lyhyt maininta merkkipäivän vietosta. Kuvaksi käy mustavalko- tai värikuva. Palsta on maksuton. Tiedon tulee olla perillä viisi päivää ennen lehden ilmestymistä. Osoite: Maaseudun Tulevaisuus, "Merkkipäivät", PL 440, 00101 Helsinki, tai sähköpostilla *merkkipaivat@maaseuduntulevaisuus.fi*

KOULUPÄIVÄKIRJA

Kun koulu katoaa

Kevät oli monelle lähikoululle viimeinen. Saatan tietää, miltä on tuntunut vuosikymmenten varrella niistä lukuisista lakkautettujen kyläkoulujen ihmisistä. Niin oppilaista, opettajista kuin kyläläisistäkin.

Olen nimittäin sen asian edessä, että opettajaurani koulu katoaa.

Nuori opettaja saapui eteläkarjalaisen myllärin pakettiauton tuomana keskelle pääkaupunkiseudun kyläyhteisöä. Onko siitä todella jo viisikymmentä vuotta!

Oli se mahtava tunne. Suuri koulu oli juuri valmistunut, sen kerrosten aistikkaat värit loistivat kuin poutapilvet. Ja pihan laidalla kaksi rivitaloa, siis opettajan virka-asunnot. Ehkä maan nykyaikaisimmat.

Ja se koulu: Oli tytöille ja pojille omat käsityöluokat, kirjasto, luonnonopin erikoisluokka, oli juhlasali-voimistelusali, sen katto korkealla kuin kirkossa. Oli ruokailuaula, ja omassa koulun keittiössä kiilsivät teräspadat. Pihassa lääkärin ja terveydenhoitajan vastaanottotilat. Koululla oma vaksi asuntoineen.

Kylä otti koulun omakseen. Kauan sitä oli toivottu. Mäntyrinteellä metsot olivat kylpeneet, nyt siinä loisti kylän ylpeys. Koulun kohdalla metsärosvot olivat ryöstäneet talonpoikien kuormat, jotka olivat matkalla Helsingin torille. Sitä tietä Aleksis Kivikin meni ruokakuormineen Helsinkiin oppiin. Historia havisi.

Se on vuoden päästä mennyttä. Tällä hetkellä koulua ympäröivät rakennusvaneriaidat. Opettajien asunnot on purettu, vaikka pääkaupunkiseudulla kohta virkamies ei pysty kalleuden takia asumaan.

Muistan, kun kaupungin virkamies tuli luokkaani ja asetti joitakin rasioita hyllyille. Kysyin, miksi. No, he mittaavat sisäilmaa. Sanoin, että voitteko kertoa sitten tulokset minulle. Ei niitä koskaan tullut.

Kun olin jo päättänyt urani tuossa koulussa, se todettiin homekouluksi. Sen viereen tulee tämä kuuluisa Kivistön Marjaradan asema. Ja koulun paikalle kerrostaloja. Toivottavasti eivät ole hometaloja.

Lähelle rakennettiin uusi uljas sijaiskoulu. Maan hulppein. Rehtori ylpeili, että siinä ei ole yhtään liitutaulua, ne väistyivät älyn tieltä. Mutta: parin vuoden jälkeen oppilaat ja opettajat voivat nyt huonosti sisäilman takia tässä maan nykyaikaisimmassa koulussa. Remonttia suunnitellaan. Onkohan se sen kuvitteellisen hallituksen esittämän Remontti Oy:n asia, joskus.

Ja miten rakennetaan sitten Aurinkokiven uusi koulu, jonka pitäisi ottaa vastaan tämän uljaan Kivistön kaupunginosan uusien perheiden lapset?

Kunnille on sysätty vaikeita koulun ongelmia kustannuksineen. Valtion tulisi kuitenkin katsoa, miten meillä juuri nyt rakennetaan. Kohtaavatko kuuluisa arkkitehtuurimme ja vastuullinen rakennustekniikka?

Ei tämä käy, että kouluja rakennetaan, mutta oppilaat joutuvat ulos. Ja olisiko palattava koulussakin pienempiin yksiköihin, lähikouluihin?

MATTI SUMMANEN
on vantaalainen kirjailija ja opettaja.
matti.summanen@pp1.inet.fi

Saara Humalamäki ja Juhani Korpiniitty tanssivat mieluiten valssia ja foksia.

Raatalan Humpparallissa esiintyy tänä vuonna yhteensä 21 tanssiorkesteria.

Juha Vähä-Heikkilä ja Kimmo Haapanen ovat luomuviljelijöitä, joille tanssimusiikki ja lavatanssikulttuuri merkitsevät paljon.

Raatalan lavalla tanssimusiikki soi yötä päivää

Lavatanssien ystävät pääsevät Raatalan Humpparallissa pistämään jalalla koreasti kellon ympäri. Humppa on musiikissa kuitenkin sivuosassa.

KIMMO HAIMI

Humpparalli pidetään vanhassa ladossa, joka on kunnostettu tanssilavaksi. Tansseista lähetetään vuorokauden ympäri videota nettisivuille.

SALO (MT)
Tanssimusiikki kiirii varsinaissuomalaisten peltojen yllä. Vanhasta ladosta kantautuu valssia harjoittelevien tanssikurssilaisten ääniä.

Salossa tanssitaan seitsemän vuorokautta vanhoja lavatansseja, kun Raatalan lavalla vietetään Humpparallia.

Kesäinen ilta-aurinko on vielä korkealla, kun vanha Zetor 25 A antaa kello 19 aikamerkin. Bändi soittaa ensitahtinsa ja tanssit alkavat.

Ei vain humppaa

Seitsemättä kertaa järjestettävän Humpparallin takana on kaksi luomuviljelijää. **Kimmo Haapanen** ja **Juha Vähä-Heikkilä** perustivat vuonna 2006 Humppamusiikin ystävät ry:n.

"Olemme musiikki-ihmisiä ja yritimme pitää täällä viikkotansseja, mutta ne eivät vetäneet porukkaa. Kimmo totesi, että täytyy varmaan soittaa viikko humppaa, että ihmiset kiinnostuvat. Ja niin kävi", Vähä-Heikkilä hymähtää.

Nimestä huolimatta Humpparallissa kuullaan tavallista lavatanssimusiikkia valssista tangoon. Iltaisin tanssitaan kolmen yhtyeen tahtiin. Öisin ja päivisin musiikista vastaa levysoitin.

Humpan faneille järjestetään joka ilta humppaspurtti, jossa soi tauotta pitkä humppasikermä.

"Lauantaina aloitettiin 23 minuutista ja perjantaina humppa soi jopa tunnin putkeen", Haapanen kertoo.

Vilkkaimpina iltoina tanssijoita on paikalla yli 300.

"Tango on surullista ja valssi haikeaa, mutta humppa on iloinen asia!", Haapanen tiivistää.

Päivät töissä, illat tansseissa

Hely Sainio-Lehtovirta ja **Jyrki Lehtovirta** ovat Humpparallin vakiovieraita.

"Ostimme jo kolmatta kertaa koko viikon tanssilipun. Käymme päivällä töissä ja illat tanssitaan," pariskunta toteaa.

Tanssiharrastus on vienyt Lehtovirran ja Sainio-Lehtovirran mukanaan.

"Harrastamme tätä ihan omaksi iloksi. Suosikkitanssejamme ovat hidas valssi, cha cha ja jive", Lehtovirta ja Sainio-Lehtovirta kertovat.

Mikä saa pariskunnan viettämään viikon kesästään Raatalan lavalla?

"Täällä on ainutlaatuinen tunnelma. Järjestelyt toimivat ja joka vuosi on jotain uutta", tanssijat kertovat.

Saara Humalamäki ja **Juhani Korpiniitty** jäähdyttelevät terassilla tanssien välissä. Kumpikin on käynyt Humpparallissa alusta alkaen. "Tanssi rentouttaa ja on hyvää hyötyliikuntaa", Humalamäki ja Korpiniitty toteavat.

LIINA NIITTYMAA

Lavatanssien arvostus nousussa

Lavatanssien suosio on 1990-luvun hankalien vuosien jälkeen taas kasvussa.

"Tanssiseurojen määrä Suomessa kasvaa", kertoo **Kalevi Lystimäki**.

Hän on Suomen Seuratanssiliiton hallituksen puheenjohtaja.

Liitto perustettiin vuonna 1996 kolmen yhdistyksen voimin. Nyt liittoon kuuluu noin 60 jäsenyhdistystä, joissa toimii yli 20 000 tanssin harrastajaa.

Lystimäen mukaan myös nuorten lavatanssiharrastajien määrä kasvaa.

"Tanssi on nousussa pienen alamäen jälkeen. Se on lama-ajan harrastus ja lähinautinto, joka ei vaadi suuria pääomia."

"Kymmenen vuotta sitten lavatanssi oli eronneiden ja karanneiden laji. Nyt sen suosio kasvaa taas", Lystimäki hymähtää.

Humpparallissa tanssi on pääosassa. "Meillä ei ole mitään etikettiä, vaan paikalle voi tulla omana itsenään", toteaa Kimmo Haapanen.

Kurssilta oppia lavoille

Erityisesti tanssikurssit ovat kasvattaneet suosiotaan viime vuosina. Kursseja on kymmeniä eri puolilla Suomea. Niitä järjestävät niin tanssiseurat kuin kaupalliset yritykset.

Monet tanssilavat pitävät myös lyhyitä opetustuokioita ennen tanssien alkua.

Tanssilavojen toiminta on Lystimäen mukaan ammattimaistunut. Ohjelmapalveluja tuottavat yritykset eivätkä nuorisoseurat.

"Nykyisin tanssijat vaativat puitteilta enemmän kuin ennen. Saniteettitilojen ja ravintolan pitää olla hienoja ja artistien kuuluisia", Lystimäki toteaa.

Enemmän kuin tanssia

Lystimäen mukaan tanssi on täynnä sanatonta viestintää. Se on nykyaikana aliarvostettua.

"Sotien jälkeen rakennettiin yli tuhat tanssilavaa, koska surtavaa oli niin paljon. Tanssi mahdollistaa tunteiden purkamisen."

Lystimäen mukaan tanssilla on paljon terveysvaikutuksia: keho saa liikuntaa, mieli virkistyy ja luovuus paranee. Hoitoalalla tanssiterapialla kuntoutetaan potilaita, koska se on kokonaisvaltaista.

"Tanssi on enemmän kuin vain tanssia."

LIINA NIITTYMAA

RAHAPELIT

Kierros 28

Vihjeemme:		1-s.	64-s.
1 VPS – FC honka	1	1	
2 MYPA – IFK Mhamn	x		x 2
3 Haka – KTP	x		x 2
4 Viikingit – PK-35	2		2
5 HIFK – JJK	1	1	x
6 Kultsu FC – Atlantis	2		x 2
7 MP – PK K-U	1	1	
8 FC Hlinna – I-Kissat	1	1	
9 Masku – P-Iirot	1	1	
10 TP-47 – ACKajaani	x		x 2
11 OPS – GBK	1	1	x
12 GrIFK – Salpa	1	1	
13 Futura – Lahti Ak.	2		2

Palautusaika päättyy su 13.7. klo 18.25.

Oikeat tulokset:

Kierros 27

Vakio: x22 121 212 11x2

Lotto: 3, 5, 6, 25, 26, 28, 35
Lisänumerot: 16, 18
Tuplausnumero: 19

Lauantai-Jokeri: 4 1 3 3 7 4 5

Toto75:		poissa
1. lähtö:	9	–
2. lähtö:	2	–
3. lähtö:	5	6
4. lähtö:	5	–
5. lähtö:	15	–
6. lähtö:	5	7
7. lähtö:	11	–

KALAJUTTU

Prinssikala, osa 1

Ei ollut silloin vielä tytön riepukka tavannut kunnon kalaa. Ahvenenköriläitä, lahnan ja särjen lotjakkeita oli hän toki pikku käsillään avannosta lorkkinut. Sitä paitsi kai se neitonen nukkui pilkkivapa kourassa silmät auki, kun avanto pakkasi jäätymään kiinni. Neitosen ajatus lenteli jossakin haaveiden kynnöspellolla ja ahomaamansikkaniityillä. Tytössä ei ollut ahnasta pilkkijän luontoa. Hänen kalastamisensa oli paremminkin siiman ulkoiluttamista.

Likkatyttö lähti kyllä mukaan mielellään, luontoa kun rakasti, ja metsää. Hän oli kuin mikäkin rahkasammalen varsi, nätti ja siro, sellaista tuulenruokaa. Oli se joskus saanut hauenkin, likkatyttö, mutta mitä se hauki oli muuta kuin kala. Appiukon kalakuninkuusosaston viisari ei hauesta mihinkään värähtänyt, vaikka sai siitä kyllä hyvät pihvit. Purotaimen oli oikia kala, ja siika. Coregonus lavaretus!

"Mutta mikä se siika muka on", oli tyttö supattanut, -"eikö se ole joku joki tai paikkakunta."

No siikahan oli kalojen prinssi ja prinsessa, aatelia oikein, kyllä appi tämän tiesi. Lohi oli ehkä kuningas, mutta niin körmy ja jurmu, että siika oli siihen verrattuna hienostoa ja siian kylki kiiltelevä kuin lähteen silmä. Siian kyljestä saattoi nähdä jopa oman kuvan. Kerro kerro kuvastin, ken on maassa kaunehin... ja siika vastasi, että sinä tietysti. Sinä juuri, siian pyytäjä.

Siika oli aktiivisen ja viitseliään pyytäjän lihaa kahdella iillä. Joka poika ja likka söi sikaa, mutta liian harva siikaa. Siika oli ruokapöydän kunkku, ja joulupöydän ehdoton helmi. Joulunvietto alkoikin jo lokakuussa. Silloin kärpäsentoukalla oli koukku suussa. Se pääsi avantoon vartomaan hetkeä, jolloin siian leuat loksahtaa.

Siika, sitä appi söi, jos sai valita. Useimmiten ei saanut.

Kalalle teki mieli tälläkin kertaa, tai ehkä enempi retkelle. Hanget hohtivat kuin valkoinen vaate. Tuuli oli yön aikana silotellut hangelle hienoa lunta, joka vienosti kimalteli orastavassa auringonpaisteessa. Metsän eläimet olivat kipittäneet runonsa hangelle. Niin oli lumikon lorut kuin riekon riimitkin somasti kirjoitettuna julki, ja

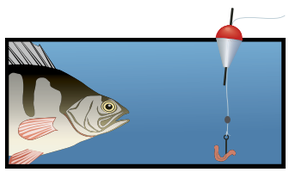

susikin oli käynyt taiteilemassa nimikirjoituksensa.

Noilla Taivalkosken takamailla luontoäidin siveltimenvedoissa vallitsi pyhä hiljaisuus ja ihmisen siihen tuottama lumen narske. Hieno kontrasti, ikiaikainen äänettömyys ja ihmisen hatara askellus. Askeleet olivat kuin nuijat, jotka hankautuivat pakkaslumeen ja rouhinta kantautui kauas. Mentiin metsäpolkua, sitten joen yli ja lopulta järvelle, jonka jäätyneeseen orvasketeen kaira iski purukalustonsa.

Kairan laulussa oli runoa, jään rouskeessa sävel runoon. Muutama veivaus ja siinä se oli, avanto. Pyöreä portti veden valtakuntaan. Toukat vain koukkuun, takapuoli pilkkijakkaralle ja odottaminen saattoi alkaa.

Järven luonne selvisi yleensä ensi koitolla. Kun laski siiman alas, ja se oli otilla, kala pamahti koukkuun heti. Tällä kertaa kuitenkin seurana vain pitkä hiljaisuus. Kului kotva jos toinenkin. Pian oli istuttu jo pari tuntia, yksi nuotiokin oli jo upotettu lumihankeen, makkarat syöty ja nokipannukahvit juotu.

Kun pakkanen, niin kuin tulikin, räsäytti puuta ja punatulkun haikea soitin vingahti kuusikossa, oli kaikki kuin paratiisissa. Tai ei ihan, kun olisikin noussut edes jotakin kalaa...

Likkatytöllä jäätyi avanto taas umpeen, siima sojotti jäykkänä sormenpaksuisessa jääpalteessaan. Anoppi istui silmät sirrillään vähäiseen aurinkoon päin. Oli voidellut naamansa porkkanaöljyllä, että saisi edes vähän olemattomasta auringosta väriä naamaansa. Poika istui ja keräsi ensiviiksiinsä hengityksen punomaa kuuraa. Koira lötkötti viltillä nuotion lämmössä ja appiukko sytytteli piippuaan.

"Piru, tulisi edes pikku siika, olisihan se mukava näyttä likkatytölle kunnon kala", appiukko aanaili savupilven keskellä. (jatkuu)

SARI MAANHALLA
maanhalla.wordpress.com
Oulu